

«Εσταυρωμένη αγάπη».

Γράφει ο Αρχιμανδρίτης Ζαχαρίας Ζάχαρου, Ιερά Μονή Τιμίου Προδρόμου
Έσσεξ Αγγλίας.

Ο μοναχός που αγωνίζεται να προσφέρει στον Κύριο «κραταιάν αγάπησιν», όπως Εκείνος έδειξε σε μας, και προσπαθεί και μηχανεύεται να εφευρίσκει τρόπους πως να έχει πιο δυνατή επαφή με τον Χριστό και πως η καρδιά του να εξομολογείται αυτή την «κραταιάν αγάπησιν» προς τον Χριστό, αυτός σίγουρα θα κάνει πρόοδο. Ο μοναχισμός είναι πράγματι θέμα αγάπης. Κάποτε είπα στον Γέροντα Σωφρόνιο ότι χωρίς την αγάπη του Χριστού καλύτερα να μη ζήσει άνθρωπος ούτε μία μέρα πάνω στη γη. Αυτός μου έβαλε το κεντρί και υπέδειξε μεγαλύτερη ακόμη ένταση με την

απάντησή του: «Χωρίς την αγάπη του Χριστού καλύτερα να μην έρθει καν ο άνθρωπος πάνω στη γη».

Οι ύμνοι της Εκκλησίας λένε: «Έθου προς ημάς κραταιάν αγάπησιν, Κύριε, τον Μονογενή γαρ Σου Υιόν υπέρ ημών εις θάνατον δέδωκας. Όθεν ευχαρίστως βοώμεν Σοι, δόξα τη δυνάμει Σου, Κύριε». Δηλαδή, ο Χριστός άνοιξε μια σχέση μαζί μας, που είναι σχέση κραταιάς αγάπης, με την οποία Εκείνος φέρεται σε μας, αλλά την οποία και αναμένει από μας. Όποιος μπει στην αγαπητική αυτή σχέση, και όλα τα κάνει για να διατηρήσει την κραταιάν αυτή αγάπηση, αυτός θα κάνει πρόοδο.

Ο άγιος Ιγνάτιος ο Θεοφόρος πορευόμενος στο μαρτύριο έλεγε: «Ο εμός Έρωσ εσταύρωται. Τι σημαίνει; Είχε τέτοιο πόνο και τέτοιο ψυχικό άλγος και τέτοιο πόθο για τον Θεό που δεν έβλεπε την ώρα να δοθεί στο μαρτύριο. Διότι μόνο έτσι θα έβρισκε κορεσμό η δίψα και ο πόθος του. Μόνο έτσι θα χόρταινε η ψυχή του.

Συγχωρέστε με, θα χρησιμοποιήσω λέξεις που ίσως παρεξηγηθούν, αλλά οι μοναχοί πρέπει να είναι άνθρωποι τετρωμένοι όχι από ανθρώπινη αγάπη, αλλά από την αγάπη που ο άγιος Ιγνάτιος περιγράφει με τα λόγια, «ο εμός Έρωσ εσταύρωται». Εάν ο μοναχός διατηρήσει την κατάσταση αυτή που είναι πολύ δυναμική και δημιουργική, η είσοδός του στην κοινωνία των αγίων θα είναι βεβαία. Άλλος τρόπος δεν υπάρχει. Στην αγάπη αυτή έγκειται η τελειότητα, όπως λέει ο απ. Παύλος στην Επιστολή προς τους Εφεσίους: «ίνα εξισχύσητε καταλαβέσθαι συν πάσι τοις αγίοις τι το πλάτος και μήκος και βάθος και ύψος της αγάπης του Χριστού»¹. Πλουτίζουμε με τα δώρα των άλλων αν φέρουμε το δικό μας μικρό δώρο για να ενταχθούμε στο υπόλοιπο Σώμα.

Μέσα στην κοινωνία αυτή όλα είναι κοινά και όλα τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος περικλείονται σε αυτή. Μόνο στη συναγωγή αυτή, στην ουράνια κοινωνία όλων των αγίων υπάρχει το πλήρωμα της σωτηρίας, το πλήρωμα της θείας αγάπης, διότι ο Θεός σώζει όλο τον λαό Του, όλη τη γενεά Του, δεν σώζει μεμονωμένα άτομα. Αυτός είναι ο λόγος που έδωσε τις δύο

εντολές, να Τον αγαπάμε με όλη μας την καρδιά και τον πλησίον μας ως εαυτόν. Χρειαζόμαστε και τα δύο: να αγαπάμε την Κεφαλή, τον Βασιλέα αυτής της κοινωνίας των αγίων, και να αγαπάμε όλους εκείνους που γίνονται μέλη του Σώματος αυτού, τους φίλους του Θεού.

Κάνοντας λόγο για τη θεία αγάπη, ο απ. Παύλος χρησιμοποιεί δύο συναρπαχτικές εικόνες: την περιτομή της καρδιάς² και τα στίγματα του Χριστού³ που είναι τα σημεία εκείνων που πληγώθηκαν από την θεία Αγάπη. Οι Χριστιανοί πρέπει να είναι άνθρωποι που έχουν περιτετημένη καρδιά, που φέρουν τα στίγματα του Χριστού, που είναι πληγωμένοι από αγάπη. Μόνο εκείνος που βρίσκει την οδό της θείας αγάπης γίνεται άφθαρτος: διότι είναι η θεία αγάπη που κάνει τον άνθρωπο αιώνιο. Ένας τέτοιος άνθρωπος δεν θα κοιτάζει γύρω του τους άλλους και δεν θα κατακρίνει κανέναν. Θα τους βλέπει ως θύματα του θανάτου όμοια με αυτόν, και θα είναι γεμάτος από ευσπλαχνία για όλους.

Οι πολλές κοσμικές μέριμνες μπορούν να πνίξουν την αγάπη αυτή, αν ο άνθρωπος δεν έχει μάθει να κρατάει πιστά μια άγραφη διαθήκη: να δίνει «τα του Θεού τω Θεώ»⁴, δηλαδή ένα μέρος του χρόνου του, ένα μέρος της ζωής του και να Του προσφέρει σταθερά όλη του την καρδιά. «Ιλαρόν γαρ δότην αγαπά ο Θεός»⁵, ο Θεός αγαπά εκείνον που προσφέρει από την καρδιά του. Αν καλλιεργεί τέτοια συνήθεια και κρατάει τον κανόνα αυτό ακόμα και οι μέριμνες, αν είναι για το Σώμα του Χριστού, για την αδελφότητα, δεν βλάπτουν.

Είναι πολύ μεγάλη βοήθεια να έχεις μάθει σε ένα κανόνα ζωής και να τον κρατάς. Ακόμα και αυτοί που είναι αδύνατοι, και να προσκόψουν και να μείνουν πίσω για λίγο, το ξαναβρίσκουν πάλι, διότι έχουν μάθει να κρατάνε τη συνήθεια αυτή, η οποία βοηθάει να θεραπευθεί το πρόσκομμα και να αναπληρωθεί το κενό. Το λένε και οι Πατέρες: άμα έχει μάθει να μετανοεί ο άνθρωπος, και αν πέσει σε κάτι, επειδή έχει μάθει να μετανοεί θεραπεύεται πιο γρήγορα. Είναι μια διαθήκη αγάπης.

Αν έχεις συνηθήσει να δίνεις ένα μέρος του εικοσιτετραώρου σου στον Θεό και να το δίνεις με πόθο, δηλαδή με δάκρυα – πως διαφορετικά; – τότε αγιάζεται όλο το εικοσιτετράωρο. Και αν έχεις δυό φορές και τρεις τέτοιες στιγμές, ακόμη καλύτερα, παρόλο που ο άγιος Εφραίμ μου έλεγε, «μια φορά την ημέρα χύνονται τα καυτά δάκρυα». Ίσως ο Άγιος είχε υπόψη του τα εις τέλος δάκρυα ή τα μεγάλα δάκρυα για τα οποία μιλά ο άγιος Σιλουανός. Έλεγε ότι γι' αυτό στα μοναστήρια τους δοκίμους τους κρατάνε συνέχεια απασχολημένους στα διακονήματα για να αυξάνει η δίψα και ο πόθος πότε να έρθει η ώρα να παρασταθούν μπροστά στον Κύριο και να εκχύσουν την καρδιά τους ενώπιόν Του, να μάθουν στο κλάμα.

Με αυτόν τον τρόπο βρήκαν χάρη και ο άγιος Εφραίμ και ο άγιος Σωφρόνιος. Ο κατά Θεόν Πατέρας μας είχε απaráκλητη μετάνοια· θεωρούσε τον εαυτό του ως αποστάτη επειδή ελκύστηκε από τις Ανατολικές φιλοσοφίες. Ποτέ δεν αρνήθηκε τον Χριστό, αλλά για ένα διάστημα ο νους του σταμάτησε σε αυτή τη δελεαστική φιλοσοφία και ασχολήθηκε μαζί της. Μετέπειτα δεν συγχωρούσε τον εαυτό του και η μετάνοιά του ήταν απαρηγόρητη. Βεβαίως, μετά από τέτοια μετάνοια, η ψυχή του έγινε εντελώς καθαρή από κάθε κηλίδα, σαν κρύσταλλο.

Φαντασθείτε τι χάρη και φωτισμός του δόθηκε μόνο με τα λόγια, «Εγώ ειμι ο Ων»⁶. Εγώ δεν θα τα προσέχα καν, ο νους μου δεν θα σταματούσε σε αυτά· άλλα χωρία μου μίλησαν περισσότερο. Αυτά τα λόγια ήταν ακριβώς εκείνο που χρειαζόταν ο Γέροντας εκείνη τη στιγμή, η αποκάλυψη της υπάρξεως του αληθινού Είναι στον προσωπικό Θεό. Μετά την επαφή του αυτή με το Θείο Είναι, η υπόλοιπη ζωή του Αγίου Σωφρονίου ήταν ένα μαρτύριο μετανοίας λόγω της εσταυρωμένης αγάπης του για τον Προσωπικό Θεό.

Στην εισαγωγή του στα συγγράμματα του αγίου Σιλουανού, γράφει: «Είναι τόσο σπάνιοι οι μάρτυρες της αγάπης του Χριστού, γιατί δεν υπάρχει άθλος δυσκολότερος και οδυνηρότερος από τον αγώνα για την αγάπη, δεν υπάρχει μαρτυρία φοβερότερη από τη μαρτυρία για την αγάπη, ούτε κήρυγμα πιο προκλητικό από το κήρυγμα της αγάπης»⁷. Έζησε ο ίδιος στη δική

του ζωή την αλήθεια ότι, πάνω στη γη, η θεία αγάπη οδηγεί τον άνθρωπο στον Σταυρό. Γι' αυτό, στην ακολουθία του, αποκαλείται «του Εσταυρωμένου ο ανύστακτος εραστής».

Παραπομπές:

1 Εφ. 3,18.

2 Ρωμ. 2,29.

3 Γαλ. 6,17.

4 Ματθ. 22,21.

5 Β' Κορ. 9,7.

6 Έξοδ. 3,14.

7 Αρχιμανδρίτου Σωφρονίου, Ο Άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης, Ι. Μ. Τιμίου Προδρόμου, Έσσεξ Αγγλίας, ¹⁸2020, σ. 4.

Πηγή : <https://www.pemptousia.gr/>